

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2012 m. rugsėjo 6 d.*

„Valstybės įsipareigojimų neįvykdymas — SESV 49 straipsnis — Mokesčių teisės aktai — Buveinės mokesčių tikslais perkėlimas — Turto perkėlimas — Nedelsiant mokėtinas išvykimo iš teritorijos mokestis“

Byloje C-38/10

dėl 2010 m. sausio 22 d. pagal SESV 258 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo

Europos Komisija, atstovaujama R. Lyal, G. Braga da Cruz ir P. Guerra e Andrade, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Portugalijos Respubliką, atstovaujamą L. Fernandes ir J. Menezes Leitão,

atsakovę,

palaikomą:

Danijos Karalystės, atstovaujamos C. Vang,

Vokietijos Federacinės Respublikos, atstovaujamos C. Blaschke ir K. Petersen,

Ispanijos Karalystės, atstovaujamos M. Muñoz Pérez ir A. Rubio González,

Prancūzijos Respublikos, atstovaujamos G. de Bergues ir N. Rouam,

Nyderlandų Karalystės, atstovaujamos C. Wissels ir M. de Ree,

Suomijos Respublikos, atstovaujamos J. Heliskoski,

Švedijos Karalystės, atstovaujamos A. Falk ir S. Johannesson,

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, atstovaujamos S. Hathaway ir A. Robinson,

įstojusių į bylą šalių,

* Proceso kalba: portugalų.

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kuri sudaro kolegijos pirmininkas J.-C. Bonichot, teisėjai K. Schieman (pranešėjas), L. Bay Larsen, C. Toader ir E. Jarašiūnas,

generalinis advokatas P. Mengozzi,

posėdžio sekretorė M. Ferreira, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2012 m. balandžio 30 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2012 m. birželio 28 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Savo ieškiniu Europos Komisija prašo Teisingumo Teismo pripažinti, kad priėmusi ir palikusi galioti Juridinių asmenų pelno mokesčio kodekso (*Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Colectivas*, toliau – CIRC) 76 A, 76 B ir 76 C straipsnius, kurie taikomi tais atvejais, kai Portugalijos bendrovė perkelia savo registruotą buveinę ir faktinę administracijos buveinę į kitą valstybę narę, kai nutraukiama nuolatinės buveinės veikla Portugalijoje arba kai jos turtas perkeliamas iš Portugalijos į kitą valstybę narę, ir kuriuose numatyta, kad:

- į mokesčio bazę už laikotarpį, kuriuo tas įvykis atsitiko, įtraukiamas kiekvienas latentinis atitinkamo turto vertės padidėjimas, o vien su nacionaliniais sandoriais susijęs vertės padidėjimas į mokesčio bazę neįtraukiamas,
- bendrovės, kuri perkelia savo registruotą buveinę ir faktinę administracijos buveinę už Portugalijos teritorijos ribų, nariai apmokestinami mokesčiu, apskaičiuojamu atsižvelgiant į skirtumą tarp bendrovės turto grynosios vertės (apskaičiuojama perkėlimo dieną pagal rinkos kainą) ir atitinkamų akcijų įsigijimo kainos,

Portugalijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal SESV 49 straipsnį ir 1992 m. gegužės 2 d. Europos ekonominės erdvės susitarimo (OL L 1, 1994, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 52 t., p. 3, toliau – EEE susitarimas) 31 straipsnį.

Teisinis pagrindas

- 2 2009 m. liepos 13 d. Dekretu įstatymu Nr. 159/2009 (*Decreto-Lei n.º 159/2009; Diário da República I, A serija, Nr. 133, 2009 m. liepos 13 d.*), be kita ko, pakeisti šioje byloje taikytinų CIRC straipsnių numeriai. Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką įsipareigojimo neįvykdymas turi būti vertinamas atsižvelgiant į valstybės narės padėtį, buvusią pagrįstoje nuomonėje nustatyto termino pabaigoje, o į vėlesnius pakeitimus Teisingumo Teismas atsižvelgti negali. Šis dekretas įstatymas įsigaliojo 2010 m. sausio 1 d., o Komisijos nustatytas terminas pasibaigė 2009 m. vasario 1 d. Taigi nagrinėjant šią bylą nebus atsižvelgiama į pakeitimus, atsiradusius įsigaliojus Dekretui įstatymui Nr. 159/2009.

3 CIRC 76 A, 76 B ir 76 C straipsniuose buvo nustatyta:

„76 A straipsnis

Buveinės perkėlimas

1. Nustatant laikotarpio, kuriuo nutraukta veikla ūkio subjekto, įskaitant Europos bendrovę ir Europos kooperatinę bendrovę, kurio Portugalijoje esanti registruota buveinė ar faktinė administracijos buveinė iškeliamą iš šios šalies teritorijos, apmokestinamąjį pelną, jo turto dalių rinkos kainos ir mokesčių požiūriu reikšmingos apskaitinės vertės skirtumas sudaro pelną arba nuostolius.

2. 1 dalies nuostatos netaikomos turtui, kuris ir toliau faktiškai priklauso to subjekto nuolatinei buveinei ir naudojamas apmokestinamajam pelnui gauti, jei šis turtas *mutatis mutandis* tenkina 68 straipsnio 3 dalyje nustatytas sąlygas.

3. 68 straipsnio 4 dalies nuostatos *mutatis mutandis* taikomos nustatant nuolatinės buveinės apmokestinamąjį pelną.

4. 2 dalyje nurodytu atveju mokesčių nuostoliai, atsiradę prieš nutraukiant veiklą, gali būti atskaitomi iš ūkio subjekto ne rezidento nuolatinės buveinės apmokestinamojo pelno 15 straipsnyje numatytomis sąlygomis ir tvarka.

5. 2, 3 ir 4 dalyse numatyta speciali tvarka netaikoma CIRC 67 straipsnio 10 dalyje nurodytais atvejais.

76 B straipsnis

Nuolatinės buveinės veiklos nutraukimas

76 A straipsnio 1 dalis *mutatis mutandis* taikoma nustatant Portugalijos teritorijoje esančios ūkio subjekto nerezidento nuolatinės buveinės apmokestinamąjį pelną, kai:

- a) nutraukiama jos veikla Portugalijos teritorijoje;
- b) nuolatinės buveinės turtas perkeliamas už Portugalijos teritorijos ribų, neatsižvelgiant į tokio perkėlimo materialines ir teisines priemones.

76 C straipsnis

Narių apmokestinimo tvarka

1. Apmokestinant narius laikotarpiu, kuriuo registruota buveinė ir faktinė administracijos buveinė perkeliama už Portugalijos teritorijos ribų, atsižvelgiama į skirtumą tarp turto grynosios vertės tą dieną ir atitinkamų akcijų įsigijimo kainos; 75 straipsnio 2 ir 4 dalių nuostatos taikomos *mutatis mutandis*.

2. Taikant 1 dalį, turtas vertinamas atsižvelgiant į jo rinkos kainą.

3. Europos bendrovės ar Europos kooperatinės bendrovės buveinės perkėlimas savaime nereiškia, kad taikoma šio straipsnio 1 dalis.“

- 4 CIRC 43 straipsnio 1 dalyje buvo numatyta, kad „gautu vertės padidėjimu ar sumažėjimu laikomas gautas pelnas arba atsiradę nuostoliai dėl ilgalaikio turto perleidimo už atlygį dėl bet kokios priežasties, nuostoliai dėl nelaimingų atsitikimų arba kai turtas visam laikui naudojamas siekiant kitų tikslų, o ne veiklai vykdyti“.

- 5 Šio kodekso 43 straipsnio 2 dalyje buvo numatyta, kad vertės padidėjimas ir sumažėjimas atitinka „skirtumą tarp realizavimo kainos, įskaitant su tuo susijusias išlaidas, iš įsigijimo kainos atskaičius nuvertėjimą ar nusidėvėjimą“.
- 6 Pagal CIRC 43 straipsnio 3 dalį turto dalių perleidimo už atlygį kaina yra atlygio suma, o tuo atveju, kai turtas nuolat naudojamas siekiant ne vykdyti veiklą, o kitų tikslų, ta kaina yra turto rinkos kaina.

Ikiteisminė procedūra

- 7 Kadangi, remiantis turima informacija, Portugalijos Respublika nevykdė įsipareigojimų pagal EB 43 straipsnį, nes pagal CIRC 76 A, 76 B ir 76 C straipsnius nedelsiant apmokestino latentinį turto vertės padidėjimą tais atvejais, kai Portugalijos bendrovės registruota buveinė ir faktinė administracijos buveinė buvo perkelta į kitą valstybę narę arba kai Portugalijos teritorijoje esančios nuolatinės buveinės turtas perkeltas į kitą valstybę narę, Komisija 2008 m. vasario 29 d. nusiuntė šiai valstybei narei oficialų pranešimą ir pagal EB 226 straipsnį paragino pateikti pastabas.
- 8 2008 m. liepos 10 d. pateiktame atsakyme Portugalijos Respublika ginčijo Komisijos poziciją.
- 9 2008 m. gruodžio 1 d. Komisija pateikė pagrįstą nuomonę, kurioje teigė, kad priėmusi ir palikusi galioti CIRC 76 A, 76 B ir 76 C straipsnius Portugalijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 43 straipsnį ir EEE susitarimo 31 straipsnį, ir nurodė Portugalijos Respublikai per du mėnesius nuo šios nuomonės gavimo imtis būtinų priemonių, kad įvykdytų įsipareigojimus.
- 10 2009 m. balandžio 6 d. atsakyme Portugalijos Respublika toliau laikėsi nuomonės, kad Komisija klysta, todėl pastaroji nusprendė pareikšti šį ieškinį.

Procesas Teisingumo Teisme

- 11 2010 m. birželio 28 d. nutartimi Teisingumo Teismo pirmininkas leido Danijos Karalystei, Vokietijos Federacinei Respublikai, Ispanijos Karalystei, Prancūzijos Respublikai, Nyderlandų Karalystei, Suomijos Respublikai, Švedijos Karalystei ir Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei įstoti į bylą palaikyti Portugalijos Respublikos reikalavimų.
- 12 Po to, kai buvo priimtas 2011 m. lapkričio 29 d. Sprendimas *National Grid Indus*, (C-371/10, Rink. p. I-12273), pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 54a straipsnį visiems proceso dalyviams pasiūlyta raštu išsakyti savo nuomonę dėl to sprendimo pasekmių šiai bylai.
- 13 Danijos Karalystė ir Portugalijos Respublika savo atsakymus Teisingumo Teismo kanceliarijai pateikė atitinkamai 2012 m. kovo 21 ir 27 d. Vokietijos Federacinė Respublika, Nyderlandų Karalystė ir Jungtinė Karalystė savo atsakymus Teisingumo Teismo kanceliarijai pateikė 2012 m. kovo 29 d. Ispanijos Karalystė, Prancūzijos Respublika, Švedijos Karalystė ir Komisija savo atsakymus Teisingumo Teismo kanceliarijai pateikė 2012 m. kovo 30 d.

Dėl ieškinio priimtino

- 14 Nors Portugalijos vyriausybė pateiktuose rašytiniuose dokumentuose nenurodė jokie šio ieškinio nepriimtino pagrindo, kaip nurodo generalinis advokatas išvados 11–13 punktuose, Teisingumo Teismas gali savo iniciatyva vertinti, ar tenkinamos SESV 256 straipsnyje numatytos ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo pareiškimo sąlygos.

- 15 Šiuo atžvilgiu taip pat primintina, kad Komisijos valstybei narei adresuotame oficialiame pranešime, o vėliau – šios institucijos išsiųstoje pagrįstoje nuomonėje apibrėžiamas ginčo dalykas, kuris nuo tol nebegali būti plečiamas. Todėl Komisijos pagrįsta nuomonė ir ieškinys turi būti pagrįsti tais pačiais kaltinimais kaip ir oficialus pranešimas, kuriuo pradama ikiteisminė procedūra (šiuo klausimu žr. 2009 m. rugsėjo 10 d. Sprendimo *Komisija prieš Portugaliją*, C-457/07, Rink. p. I-8091, 55 punktą ir 2010 m. spalio 14 d. Sprendimo *Komisija prieš Austriją*, C-535/07, Rink. p. I-9483, 41 punktą).
- 16 Jeigu taip nėra, negalima manyti, kad tokio pažeidimo nebėra dėl to, jog atsakove esanti valstybė narė pateikė pastabas dėl pagrįstos nuomonės (žr. minėto Sprendimo *Komisija prieš Austriją* 41 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką). Pagal nusistovėjusią teismo praktiką ikiteisminė procedūra yra pagrindinė garantija, nustatyta ne tik atitinkamos valstybės narės teisėms apsaugoti, bet ir tam, kad būtų užtikrinta, jog galimame teisiniame procese ginčas bus aiškiai apibrėžtas (žr., be kita ko, 1999 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, C-365/97, Rink. p. I-7773, 35 punktą ir 2003 m. balandžio 10 d. Sprendimo *Komisija prieš Portugaliją*, C-392/99, Rink. p. I-3373, 133 punktą).
- 17 Kaip teismo posėdyje pripažino Komisija, nagrinėjamoje byloje neginčijama, kad 2008 m. vasario 29 d. Portugalijos Respublikai nusiųstame oficialiame pranešime nebuvo nurodytas tariamas EEE susitarimo 31 straipsnio pažeidimas.
- 18 Todėl ieškinį reikia pripažinti nepriimtinu, kiek jis susijęs su minėtos nuostatos pažeidimu.
- 19 Be to, Komisija nepakankamai aiškiai išdėstė, kaip CIRC 76 C straipsnis, kuriame numatyta, kad nariai nedelsiant apmokestinami mokesčiu už latentinių akcijų vertės padidėjimą, kai bendrovės registruota buveinė ir faktinė administracijos buveinė perkeliama į kitą valstybę narę, gali būti nagrinėjamų bendrovių įsisteigimo laisvės kliūtis.
- 20 Todėl antrąjį Komisijos kaltinimą reikia pripažinti nepriimtinu.

Dėl ieškinio

- 21 Pirmiausia konstatuotina, kad Komisija neginčija valstybių narių teisės apmokestinti jų teritorijoje atsiradusį turto vertės padidėjimą.
- 22 Iš esmės ji kaltina Portugalijos Respubliką, kad ši ginčijamomis nuostatomis įtvirtino skirtingą vertės padidėjimo apmokestinimo schemą, kai bendrovė perkelia veiklą į kitą valstybę narę ir kai panašus perkėlimas vykdomas Portugalijos teritorijoje. Anot Komisijos, tai, kad bendrovė pasinaudoja įsisteigimo laisve ir perkelia veiklą iš Portugalijos teritorijos į kitą valstybę narę, neturėtų lemti apmokestinimo anksčiau arba didesne suma, negu būtų apmokestinama bendrovė, kuri perkelia savo veiklą, tačiau lieka Portugalijos teritorijoje. Todėl ginčijamos nuostatos gali būti įsisteigimo laisvės kliūtis ir prieštarauti SESV 49 straipsniui.
- 23 Kaip nurodo generalinis advokatas išvados 26 ir 49–54 punktuose, pirmiausia, remiantis minėtu Sprendimu *National Grid Indus*, šiuo klausimu neginčijama, kad įsisteigimo laisvė taikoma, kai bendrovė perkelia veiklą iš Portugalijos teritorijos į kitą valstybę narę, neatsižvelgiant į tai, ar ši bendrovė perkelia savo registruotą buveinę ir faktinę administracijos buveinę už Portugalijos teritorijos ribų arba perkelia Portugalijos teritorijoje esančios nuolatinės buveinės turtą į kitą valstybę narę.
- 24 SESV 49 straipsniu reikalaujama panaikinti įsisteigimo laisvės ribojimus. Ši laisvė apima įkurtą pagal valstybės narės teisę ir Europos bendrijoje turinčių savo registruotas buveines, centrinę administraciją ar pagrindinę verslo vietą bendrovių teisę vykdyti veiklą kitose valstybėse narėse per antrines bendroves, filialus ar atstovybes (žr. 2008 m. spalio 23 d. Sprendimo *Krankenheilm Ruhesitz am Wannsee-Seniorenheimstatt*, C-157/07, Rink. p. I-8061, 28 punktą ir 2010 m. vasario 25 d. Sprendimo *X Holding*, C-337/08, Rink. p. I-1215, 17 punktą).

- 25 Nors SESV nuostatos dėl įsisteigimo laisvės, remiantis jų formuluote, yra skirtos užtikrinti naudojimąsi priimančiojoje valstybėje narėje tomis pačiomis kaip ir nacionalinių subjektų teisėmis, jomis taip pat draudžiama, kad kilmės valstybė narė savo piliečiams ar pagal jos teisės aktus įsteigtoms bendrovėms ribotą įsisteigimo laisvę kitoje valstybėje narėje (minėto Sprendimo *National Grid Indus* 35 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).
- 26 Be to, iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad įsisteigimo laisvės apribojimais laikomos visos priemonės, kurios draudžia ar kliudo pasinaudoti šia laisve arba dėl kurių naudojimasis ja tampa mažiau patrauklus (minėto Sprendimo *National Grid Indus* 36 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).
- 27 Todėl konstatuotina, kaip pirmajame kaltinime teigia Komisija, kad CIRC 76 A ir 76 B straipsniai yra įsisteigimo laisvės kliūtys, nes tais atvejais, kai Portugalijos bendrovė perkelia savo registruotą buveinę ir faktinę administracijos buveinę į kitą valstybę narę ir kai bendrovė, kuri nėra Portugalijos rezidentė, perkelia visą Portugalijos teritorijoje esančios nuolatinės buveinės turtą arba jo dalį į kitą valstybę narę, tokia bendrovė finansiniu požiūriu atsiduria nepalankesnėje padėtyje negu panaši bendrovė, toliau vykdanči veiklą Portugalijos teritorijoje.
- 28 Pagal šias nuostatas apmokestinamas Portugalijos bendrovės, kuri perkelia savo registruotą buveinę ir faktinę administracijos buveinę už Portugalijos teritorijos ribų, turto latentinis vertės padidėjimas. Tačiau taip nėra, kai šios bendrovės buveinė lieka Portugalijos teritorijoje – tokiu atveju apmokestinamas tik realus vertės padidėjimas. Be to, minėtose nuostatose taip pat numatytas turto latentinio vertės padidėjimo apmokestinimas tuo atveju, kai bendrovė, kuri nėra Portugalijos rezidentė, perkelia visą Portugalijos teritorijoje esančios nuolatinės buveinės turtą arba jo dalį į kitą valstybę narę, tačiau toks apmokestinimas netaikomas, kai turtas perkeliamas Portugalijos teritorijoje. Toks skirtingas požiūris gali atgrasyti bendrovę perkelti savo veiklą iš Portugalijos teritorijos į kitą valstybę narę (šiuo klausimu žr. 2012 m. rugsėjo 6 d. Sprendimo *DI. VI. Finanziaria di Diego della Valle & C.*, C-380/11, 36 punktą).
- 29 Toks konstatuotas skirtingas požiūris negrindžiamas objektyviu situacijos skirtumu. Kaip iš esmės nurodo generalinis advokatas išvados 55, 94–99 ir 111 punktuose, atsižvelgiant į valstybės narės teisės aktus, kuriais siekiama apmokestinti turto vertės padidėjimą jos teritorijoje, bendrovės, kuri perkelia savo registruotą buveinę ir faktinę administracijos buveinę į kitą valstybę narę, ir bendrovės, perkeliančios visą Portugalijoje esančios nuolatinės buveinės turtą arba jo dalį į kitą valstybę narę, situacija atitinka situaciją bendrovės, kuri šias operacijas atlieka tik nacionalinėje teritorijoje, kiek tai susiję su pirmojoje valstybėje narėje iki perkėlimo atsiradusio turto vertės padidėjimo apmokestinimu (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *DI. VI. Finanziaria di Diego della Valle & C.* 37 punktą).
- 30 Kadangi CIRC 76 B straipsnio a punkte numatytas apmokestinimas tuo atveju, kai veikla Portugalijos teritorijoje nutraukiama ne dėl to, kad visa Portugalijoje esančios nuolatinės buveinės veikla perkeliama į kitą valstybę narę, o dėl to, kad apmokestinama bendrovė nutraukia atitinkamą ekonominę veiklą, konstatuotina, kad situacijos, kurioms taikomas SESV 49 straipsnis, ir vien vidaus situacijos vertinamos vienodai. Kaip nurodė Portugalijos Respublika, minėtame CIRC 43 straipsnyje numatytas Portugalijos bendrovės apmokestinimas už su tos bendrovės veikla nesusijusio turto latentinį vertės padidėjimą. Todėl nėra įsisteigimo laisvės ribojimo.
- 31 Kalbant apie nustatyto įsisteigimo laisvės ribojimo galimą pateisinimą ir jo proporcingumą, primintina, jog minėto Sprendimo *National Grid Indus* 86 punkte Teisingumo Teismas nusprendė, kad SESV 49 straipsniu draudžiami valstybės narės teisės aktai, kuriais reikalaujama mokesčių už bendrovės, perkeliančios savo faktinę administracijos buveinę į kitą valstybę narę, turto dalių latentinį vertės padidėjimą sumokėti nedelsiant šio perkėlimo momentu.

- 32 Kaip matyti iš minėto Sprendimo *National Grid Indus* 73 punkto, nacionalinės teisės aktai, leidžiantys bendrovei, kuri perkelia savo faktinę administracijos buveinę į kitą valstybę narę, pasirinkti, pirma, mokesčio sumokėjimą nedelsiant arba, antra, atidėtą šio mokesčio sumos sumokėjimą, prireikus su palūkanomis pagal taikytinus nacionalinės teisės aktus, yra priemonė, kuri mažiau kenktų įsisteigimo laisvei nei pagrindinėje byloje nagrinėjamos priemonės.
- 33 Šiuo atžvilgiu konstatuotina, kad atsakydama raštu į šio sprendimo 12 punkte minėtą Teisingumo Teismo klausimą Portugalijos Respublika pripažino, kad jei Teisingumo Teismas nuspręstų, jog jos teisės aktais iš tiesų kliudoma pasinaudoti įsisteigimo laisve, ji turėtų teisės aktuose numatyti galimybę bendrovėms, norinčioms perkelti buveinę į kitą valstybę narę, iškart nemokėti visos mokesčio už Portugalijos teritorijoje atsiradusį latentinį vertės padidėjimą sumos.
- 34 Reikia pridurti, kad, priešingai, nei per teismo posėdį teigė Portugalijos Respublika, šio sprendimo 31 punkte padaryta išvada taikoma ir apmokestinant Portugalijos teritorijoje esančios nuolatinės buveinės turto, perkeltą į kitą valstybę narę, latentinį vertės padidėjimą. Minėto Sprendimo *National Grid Indus* 57 punkte esantis teiginys, kad „bendrovės turtui tiesioginį poveikį turi ekonominė veikla, skirta gauti pelno“, kuriuo remiasi Portugalijos Respublika, suformuluotas ne vertinant toje byloje nagrinėtų nacionalinės teisės aktų ribojamąjį pobūdį, o nagrinėjant jų proporcingumą, nes pagal juos nebuvo atsižvelgiama į vertės sumažėjimą, atsiradusį po bendrovės faktinės administracijos buveinės perkėlimo į kitą valstybę narę. Todėl, kaip nurodo generalinis advokatas išvados 102 punkte, iš šio Teisingumo Teismo teiginio negalima daryti išvados, kad, pirma, nuolatinės buveinės turto atsiejimas nuo bet kokios ekonominės veiklos valstybėje narėje ir, antra, tokio turto perkėlimas į kitą valstybę narę, kai nutraukiama šios nuolatinės buveinės veikla pirmojoje valstybėje narėje, yra panašios situacijos.
- 35 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia konstatuoti, kad pirmasis Komisijos kaltinimas dėl SESV 49 straipsnio pažeidimo yra pagrįstas, kiek jis susijęs su Portugalijos bendrovės registruotos buveinės ir faktinės administracijos buveinės perkėlimu į kitą valstybę narę arba su bendrovės, kuri nėra Portugalijos rezidentė, Portugalijoje esančios nuolatinės buveinės viso turto arba jo dalies perkėlimu iš Portugalijos į kitą valstybę narę, ir atmesti likusią ieškinio dalį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 36 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija prašė priteisti iš Portugalijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas ir pastaroji iš esmės pralaimėjo bylą, jai reikia nurodyti padengti bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

1. Priėmusi ir palikusi galioti Juridinių asmenų pelno mokesčio kodekso (*Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Colectivas*) 76 A ir 76 B straipsnius, kurie taikomi tais atvejais, kai Portugalijos bendrovė perkelia savo registruotą buveinę ir faktinę administracijos buveinę į kitą valstybę narę arba kai bendrovė, kuri nėra Portugalijos rezidentė, perkelia visą Portugalijos teritorijoje esančios nuolatinės buveinės turtą arba jo dalį iš Portugalijos į kitą valstybę narę, ir kuriuose numatytas atitinkamo turto latentinio vertės padidėjimo apmokestinimas nedelsiant, tačiau nenumatytas latentinio vertės padidėjimo apmokestinimas vien valstybės viduje atliekamų operacijų atveju, Portugalijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal SESV 49 straipsnį.
2. Atmesti likusią ieškinio dalį.
3. Priteisti iš Portugalijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.